

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce : **Biohověží s.r.o.**, IČ 27326411 se sídlem Hazlov 453, zastoupen JUDr.Tomášem Rybářem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 1601/47, proti žalovanému : **Ministerstvo zemědělství** se sídlem v Praze 1, Těšnov 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4. 2013, č.j. 10859/2013-MZE-14132

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (SZIF) ze dne 5.12.2012, č.j. SZIF/2012/0420706, jímž byla žalobci podle nařízení vlády č. 75/2007 Sb., o podmínkách poskytování plateb za přírodní znevýhodnění v horských oblastech, oblastech s jinými znevýhodněními a v oblastech Natura 2000 na zemědělské půdě, ve znění pozdějších předpisů

(dále „nařízení vlády č. 75/2007Sb.“) poskytnuta platba pro rok 2012 v méně příznivé oblasti ve výši 2. 451 346,23Kč.

Žalobce v podané žalobě namítl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, když právo žalobce na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů souvisejících s přijetím kvalifikovaných dlouhodobých závazků hospodaření (kompenzační platby) vyplývá z Nařízení Rady ES č. 1698/2005, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (dále jen „Nařízení č. 1698/2005“). Tento právní předpis se stal přímo a v plném rozsahu závazným pro Českou republiku, má přímý účinek na vztahy mezi žalobcem a Českou republikou a bezprostředně zakládá práva žalobce. Žalovaný je orgánem státu, jehož povinností je přímo aplikovat uvedené Nařízení a předřadit jej aplikaci jakékoli kolidující vnitrostátní normy. Podle názoru žalobce pak rozsah nároku žalobce vyplývá nepochybně přímo z ustanovení čl. 37 Nařízení č. 1698/2005 a Česká republika není podle názoru žalobce oprávněna dopustit se zásahu do obsahu tohoto Nařízení a jakkoli měnit rozsah nároku žalobce vyplývající z tohoto právního předpisu.

Dále žalobce namítl, že vláda České republiky prostřednictvím Programu rozvoje venkova pevně stanovila a paušalizovala výši újmy a dodatečných nákladů a ušlých příjmů v duchu Nařízení č. 1698/2005 a tím i výši kompenzačních plateb k její náhradě. Podle názoru žalobce tyto kompenzační platby byly stanoveny v Programu rozvoje venkova v korunách na jeden hektar plochy půdy obhospodařované v daném režimu a přepočteny orientačně do měny euro pevným kurzem. Žalobce má za to, že přestože výše újmy žalobce průběžně roste z důvodu růstu cen vstupu do zemědělství, náhrada této újmy, respektive výše kompenzačních plateb, neustále klesá z důvodu přepočítávacích kurzů, což odporuje podstatě náhrady újmy, když od okamžiku prvotního výpočtu nebyla výše újmy jakkoli aktualizována či valorizována s ohledem na růst cen vstupu do zemědělství. Následné stanovení kompenzačních plateb z podstaty vytváří nerovnováhu a přímo porušuje právo žalobce na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů v rozporu s Nařízením č. 1698/2005.

Žalobce v podané žalobě uzavřel, že stanovení výše újmy v eurech přes její počáteční stanovení v Programu rozvoje venkova v korunách a jejím zpětným přepočtem z eur na koruny přepočítacími kurzy i v důsledku poklesu přepočítacích kurzů ve srovnání s počátečním kurzem porušila Česká republika právo žalobce na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů, souvisejících s přijetím kvalifikovaných dlouhodobých závazků hospodaření, které je založeno přímo použitelnými předpisy Evropského společenství. Žalovaný správní úřad tedy neměl při výpočtu výše kompenzačních plateb použít ustanovení § 5 odst.1 nařízení vlády č. 75/2007 Sb. pro rozpor tohoto postupu s obsahem práva žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že platba byla žalobci poskytnuta v souladu s nařízením vlády č. 75/2007 Sb. Předmětem Nařízení Rady ES č. 1698/2005 je definování základních principů a směrů strategie rozvoje venkova a definování podmínek a limitů, stanovených členským státům pro přípravu programů pro rozvoj venkova. Žádný přímý nárok konkrétnímu zemědělci - fyzické či právnické osobě - na čerpání finančních prostředků z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova na podkladě Nařízení Rady ES 1698/2005 nevzniká, neboť předpokladem výplaty konkrétní platby je splnění veškerých podmínek stanovených národními právními předpisy.

Podle názoru žalovaného programový dokument Program rozvoje venkova není dokumentem, který by zakládal jakýkoli nárok konkrétní fyzické či právnické osoby, není ani právním předpisem České republiky, ani evropskou normou či přímo použitelným předpisem

Evropské unie. Tento programový dokument pro účely aplikace v rámci České republiky předpokládal přijetí příslušných prováděcích nařízení vlády České republiky. V souvislosti s tímto předpokladem bylo přijato předmětné nařízení vlády č. 75/2007 Sb., které určuje způsob výpočtu dotace určením směnného kurzu. Proto není v rozporu s obsahem Programu pro rozvoj venkova, když tento program žádné závazné určení směnného kurzu mezi eury a českými korunami neobsahuje. První směnný kurz z roku 2005 ve výši 29,784 českých korun za jedno euro (29,784,- Kč/1€) byl v rámci Programu pro rozvoj venkova zmíněn pouze a jen z důvodu ilustrace výše vypočtené podpory v českých korunách. Uvedený Program předpokládal přijetí nařízení vlády, to také bylo přijato a byl upraven postup pro stanovení směnného kurzu v ustanovení § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 75/2007 Sb.. Pevné stanovení výše platby v eurech je pak nezbytným předpokladem pro řádné finanční řízení a plnění finančního plánu Programu pro rozvoj venkova, neboť celkový plánovaný příspěvek z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova, schváleným rozhodnutím komise ze dne 17.7.2007 je rovněž kalkulován pouze ve měně euro.

Ustanovení § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 75/2007 Sb. není v rozporu s Nařízením č. 1698/2005, ani s obsahem Programu pro rozvoj venkova. Pokud se jedná obecně o princip určení směnného kurzu, použitého v ustanovení § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 75/2007 Sb., je nutno poukázat na Nařízení komise ES č. 1913/2006, které při stanovení směnného kurzu částek uvedených v příloze Nařízení Rady vychází z obdobného principu stanovení směnného kurzu, aplikovaného v nařízení vlády č. 75/2007 Sb., tedy nikoli z pevně fixovaného směnného kurzu k určitému datu. Jedná se tak o částku pohyblivou, jejíž výše - vyjádřená v národní měně - závisí na směnném kursu stanoveném postupem podle Nařízení komise č. 1913/2006. Nutnou podmínkou pro vyplacení platby podle nařízení vlády č. 75/2007 Sb. je předchozí závazek žadatele, že bude na minimální výměře nejméně 5 let hospodařit v méně příznivé oblasti. Pokud se tedy žalobce rozhodl podat žádost o platbu podle nařízení vlády č. 75/2007 Sb. a rozhodl se plnit závazky z tohoto nařízení vyplývající, pak se měl a mohl seznámit s celým rozsahem podmínek poskytnutí platby podle tohoto nařízení, včetně vyjádření výše platby v měně euro a způsobu stanovení směnného kurzu. Navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadených rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovým postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že Státní zemědělský intervenční fond rozhodnutím ze dne 5.12.2012 č.j. SZIF/2012/0420706 poskytl žalobci podle nařízení vlády č. 75/2007 Sb.. pro rok 2012 platbu v méně příznivé oblasti ve výši 2.451 346,23Kč.

Proti tomuto rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu podal žalobce odvolání, kterým se domáhal změny výše poskytnuté platby a ve kterém vyjádřil nesouhlas se způsobem stanovení výše platby, resp. nesouhlas se směnným kurzem ve vztahu k euru, když zdůraznil kurz, uvedený v Programu rozvoje venkova České republiky na období let 2007 až 2013, s tím že měl být použit pro přepočítání z eur na české koruny směnný kurz ve výši 29,784,- Kč/1€.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4.4.2013 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 5.12.2012 potvrdil. V odůvodnění uvedl, že ustanovení § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 75/2007Sb. není v rozporu s Nařízením č. 1698/2005 ani s obsahem Programu pro rozvoj venkova. Poukázal na nařízení Komise č. 1913/2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k agromonetární úpravě pro euro v zemědělství, které při stanovení směnného kurzu vychází z obdobného principu jako nařízení vlády, tedy nikoli z pevně fixovaného kurzu.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Žalobce v podané žalobě především namítal, že nesouhlasí se způsobem stanovení výše platby, neboť Státní zemědělský intervenční fond měl při jejím výpočtu použít paušální výši náhrady, uvedenou v českých korunách v Programu rozvoje venkova České republiky na období let 2007 až 2013, ve znění schváleném usnesením vlády České republiky č. 948 ze dne 16.8.2006, či použít pro přepočítání z eur na české koruny směnný kurs ve výši 29,784,- Kč/1€ (bod II/2 žaloby).

Při posuzování této námítky soud vycházel z následující právní úpravy :

Platby za přírodní znevýhodnění poskytované v horských oblastech a platby poskytované v jiných znevýhodněných oblastech jsou upraveny v čl. 37 Nařízení Rady ES č. 1698/2005, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova. Podle tohoto ustanovení by měly být platby poskytované zemědělcům náhradou za dodatečné náklady a ušlé příjmy, které zemědělcům vznikají v souvislosti se znevýhodněním dotyčné oblasti z hlediska zemědělské výroby. Platby se poskytují zemědělcům, kteří se zavázali provozovat zemědělskou činnost v určených oblastech po dobu alespoň pěti let od první platby. Platby se stanovují v rozmezí mezi minimální a maximální částkou stanovenou v příloze nařízení, platby vyšší než je maximální částka lze poskytnout v řádně odůvodněných případech, pokud průměrná částka všech těchto plateb, poskytnutých na úrovni dotyčného členského státu, nepřekročí maximální částku. Platby se postupně snižují podle překročení určité prahové úrovně plochy jednotlivých hospodářství, která bude v programu vymezena. Z přílohy k uvedenému nařízení pak vyplývá, že je s odkazem na čl. 37 odst. 3 stanovena minimální platba za znevýhodněné podmínky ve výši 25 eur za 1 ha, maximální platba za přírodní znevýhodnění poskytované v horských oblastech částka 250 eur na 1 ha a maximální platba poskytovaná v oblastech s jiným znevýhodněním částka 150 eur na 1 ha.

Mezi předpisy provádějící výše uvedené ustanovení Nařízení ES č. 1698/2005 patří i Nařízení Komise ES č. 1913/2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k agromonetární úpravě pro euro v zemědělství a mění některá nařízení. V kapitole I tohoto předpisu jsou upraveny rozhodné skutečnosti pro směnný kurz a v kapitole II je v článku 11 upraveno ustanovení, které se přímo týká určení směnného kurzu. Podle uvedeného ustanovení platí, že pokud je rozhodná skutečnost stanovena podle právních předpisů Společenství, je směnným kurzem, jež se má použít, kurz naposledy stanovený Evropskou centrální bankou (ECB) před prvním dnem měsíce, kdy k rozhodné skutečnosti došlo.

Odrazem uvedené komunitární právní úpravy v českém právním řádu je ustanovení § 2c zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož programem rozvoje venkova podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího podpory pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) se rozumí soubor opatření k provádění politiky podpory zemědělství v oblastech méně

příznivých pro zemědělství, podpory rozvoje navazujících odvětví a podpory rozvoje venkova. Podle ustanovení § 2c odstavec 5 zákona o zemědělství vláda nařízením upraví podmínky k provádění Programu rozvoje venkova, jestliže tuto úpravu vyžadují předpisy Evropské unie.

Prováděcím nařízením vlády podle § 2c zákona o zemědělství je nařízení vlády č. 75/2007 Sb., které upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie bližší podmínky poskytování plateb za přírodní znevýhodnění v horských oblastech a v oblastech s jinými znevýhodněními a v oblastech Natura 2000 na zemědělské půdě (§ 1 nařízení vlády). Méně příznivé oblasti jsou charakterizovány v ustanovení § 2 uvedeného nařízení vlády, u žalobce jde o horskou oblast typu HA (§ 2 odst. 1 písm. a) nařízení vlády). Podle § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 75/2007 Sb., Státní zemědělský intervenční fond poskytne platbu v měně České republiky; sazba platby podle odst. 2 se přepočte podle směnného kursu, který je uveřejněn v prvním Úředním věstníku Evropské unie vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, který je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku. Podle § 5 odst. 2 písm. a), bod 1. tohoto nařízení vlády sazba na 1 ha travních porostů v horské oblasti typu HA činí ročně 157 eur. Konkrétní platba za příslušný kalendářní rok se pak podle § 7 nařízení vlády č. 75/2007 Sb., vypočte jako součin výměry travních porostů uvedených v žádosti a obhospodařovaných žadatelem v jednotlivých typech méně příznivých oblastí a sazeb uvedených v § 5 tohoto nařízení.

Názor vyjádřený v žalobě, že Státní zemědělský intervenční fond měl při výpočtu poskytnuté platby pro rok 2012 použít pro přepočet eur na české koruny směnný kurs ve výši 29,784,- Kč/1€, který je uveden v Programu rozvoje venkova České republiky na období let 2007 až 2013, soud nesdílí. Při posuzování důvodnosti této základní námitky žalobce je nutno vycházet jednak ze znění ustanovení Programu rozvoje venkova a jednak z charakteru tohoto Programu.

Žalobce tvrdí, že měl být použit pevný kurs uvedený v Programu rozvoje venkova. To však ze znění uvedeného dokumentu nevyplývá. Je zřejmé, že směnný kurz 29,784,- Kč/1€ z roku 2005 byl použit jako příklad prvního směnného kursu, jako vodítko pro způsob výpočtu výše podpory. Není totiž žádný jiný rozumný důvod, proč by byl uváděn kurs z roku 2005 v dokumentu, který vláda schválila až v roce 2006 na další období do roku 2013.

I kdyby se soud přiklonil ke stanovisku žalobce, že v Programu rozvoje venkova je stanoven pevný kurs pro celé období, na které byl tento program přijat (od roku 2007 do roku 2013) – a jak je uvedeno výše, soud toto stanovisko nesdílí – nemohlo by být podle tohoto Programu postupováno, protože by bylo nutno tento předpis posuzovat jako předpis, který je v rozporu s právními předpisy s vyšší právní silou.

Uvedený Program byl přijat usnesením vlády č. 948 ze dne 16.8.2006. Forma usnesení je způsobem rozhodování vlády jako kolektivního orgánu. Usnesení vlády není obecně závazným předpisem ve smyslu pramene práva – těmi jsou ústavní zákony, zákony, nařízení vlády, obecně závazné předpisy ministerstev, krajů a obcí, popřípadě mezinárodní smlouvy a přímo aplikovatelné předpisy Evropské unie. Program rozvoje venkova je svým charakterem národním strategickým plánem, který následně tvoří podklad pro možnost čerpat z evropského fondu. Není-li usnesení vlády, kterým byl uvedený národní program schválen, pramenem práva, pak nemůže zakládat práva ani povinnosti fyzických a právnických osob, které jsou v postavení příjemců podpory.

I kdyby tomu tak bylo, musel by být učiněn závěr o tom, že usnesení vlády č. 948 je v rozporu s obecně závazným právním předpisem vyšší právní síly, tj. v rozporu s nařízením vlády č. 75/2007 Sb., které upravuje směnný kurz ve zmíněném ustanovení § 5 odst. 1. Právě

toto vládní nařízení je prováděcím vládním nařízením ve smyslu ustanovení § 2c zákona o zemědělství. Uvedené nařízení vlády upravuje podle svého ustanovení § 1 v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství - zde výslovný odkaz na Nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 ze dne 20.9.2005, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV) podmínky poskytování plateb za přírodní znevýhodnění v horských oblastech, oblastech s jinými znevýhodněními a v oblastech Natura 2000 na zemědělské půdě. Tím byla splněna podmínka, že nařízení vlády bylo vydáno k provedení a v mezích zákona, jehož obsah umožňuje provést úpravu v návaznosti na přímo použitelný předpis Evropských společenství nařízením vlády.

Usnesení vlády č. 948 by bylo – pokud by soud akceptoval názor žalobce, že je jím závazně stanoven neměnný, tj. pevný směnný kurz, což soud nesdílí – v rozporu s článkem 11 Nařízení Komise č. 1913/2006, podle něhož je směnným kurzem kurs, který byl naposledy stanoven Evropskou centrální bankou před prvním dnem měsíce, kdy došlo k rozhodné skutečnosti, tedy kurz pohyblivý.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že práva a povinnosti žalobce nezakládá a ani zakládat nemůže Program rozvoje venkova, ale výše citovaná ustanovení zákona o zemědělství a jeho prováděcí předpis, které navazují na přímo použitelné předpisy Evropských společenství. Program rozvoje venkova není právním předpisem, nýbrž programovým dokumentem, který konkrétní práva a povinnosti adresátů v oblasti zemědělství nezakládá (článek 14 odst.1 Nařízení Rady č. 1698/2005). Právním předpisem, který stanoví základní práva a povinnosti, z nichž mohou plynout veřejná subjektivní práva, je zákon o zemědělství a Nařízení Rady (ES) č. 1698/2005, ve znění pozdějších předpisů. Příslušné vládní nařízení č. 75/2007 Sb. pak pouze upravuje podmínky k provádění příslušných programů (ustanovení § 2c odst. 5 zákona o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 1 nařízení vlády č. 75/2007 Sb.), přičemž jde o právní předpis vydaný na základě výslovného zákonného zmocnění.

Pokud správní orgány stanovily výši platby postupem podle § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 75/2007 Sb., postupovaly v souladu s právními předpisy.

Ve vztahu k námitkám, ve kterých žalobce dovozuje, že mělo být postupováno podle kurzu, který byl stanoven v Programu rozvoje venkova, lze uzavřít, že tento program pevný směnný kurz nestanoví a ani pro nedostatek právní síly právního předpisu stanovit nemohl, když navíc by byl – pokud by byl stanoven, což není - takový kurz v rozporu s právními předpisy (vládním nařízením č. 75/2007 Sb. a Nařízením Komise č. 1913/2006). Ze všech těchto důvodů nebylo možno příkladmo uvedený směnný kurz, zmíněný v Programu rozvoje venkova, použít. Proto soud neshledal námitky, v nichž žalobce dovozoval nutnost použití směnného kurzu 29,784,- Kč/1€, důvodnými.

Městský soud se neztotožnil s právním názorem žalobce, spočívajícím v tvrzení, že v dané věci aplikované ustanovení § 5 odst.1 nařízení vlády č. 75/2007 Sb. je v rozporu s Nařízením Rady ES č. 1698/2005 a s obsahem Programu pro rozvoj venkova. Je tomu tak proto, že uvedené právní ustanovení nařízení vlády vychází z uvedeného Nařízení č. 1698/2005 a zároveň upravuje obecný princip určení směnného kurzu nikoli pevně z fixovaného směnného kurzu k určitému datu. Jedná se tak o částku pohyblivou, jejíž výše - vyjádřená v národní měně - závisí na směnném kurzu stanoveném obdobným postupem také podle Nařízení komise č. 1913/2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k agromonetární úpravě pro euro v zemědělství a mění některá nařízení a které při stanovení směnného kurzu

částek, uvedených v příloze tohoto Nařízení, vychází z obdobného principu stanovení směnného kursu, když v ustanovení článku 11 upravuje použití tzv. směnného kursu stanoveného Evropskou centrální banku k určitému datu..

Městský soud dospěl k závěru, že ani Program rozvoje venkova ani Nařízení Rady ES č. 1698/2005 konkrétní ustanovení, která by výslovně upravovala směnný kurs, neobsahují. Směnný kurs upravuje Nařízení Komise č. 1913/2006 ve výše uvedeném článku 11, se kterým je vládní nařízení č. 75/2007 Sb. v souladu.

Ani z Nařízení č. 1698/2005 ani z Nařízení Komise č. 1913/2006 nevyplývá závěr, že úmyslem zákonodárců na úrovni Evropské unie bylo stanovit v roce 2005 stálý a nezměnitelný směnný kurs, naopak je zřejmé, že je předpokládán pohyblivý směnný kurs, vycházející z Úředního věstníku Evropské unie.

Pokud žalobce v podané žalobě poukazoval na to, že v době přijímání nařízení vlády č. 75/2007 Sb., činil v přepočítací kurs již 27,525 Kč za euro, přesto vláda ponechala v uvedeném nařízení sazby plateb stanovené v eurech ve výši vypočítané s pomocí počátečního kursu 29,784 Kč za euro, je k tomu nutno poukázat na znění nařízení vlády č. 75/2007 Sb., ze kterého nevyplývá, že by toto nařízení vlády stanovilo určitý neměnný kurz za použití pevně stanovených částek. Z již zmíněného ustanovení § 5 odst. 1 vyplývá, že Státní zemědělský intervenční fond poskytne platbu v měně České republiky, přitom sazba platby se přepočte podle směnného kursu, který je uveřejněn v prvním Úředním věstníku Evropské unie, vydaném v kalendářním roce, za který se platba poskytuje, a který je uveden k datu, který je nejbližší začátku tohoto kalendářního roku. Z ustanovení § 7 uvedeného nařízení je pak zřejmý způsob výpočtu platby. Z ustanovení § 5 odst. 1 nařízení vlády vyplývá opak toho, co tvrdí žalobce, když je patrné, že podle uvedeného nařízení vlády je rozhodný směnný kurz podle Úředního věstníku Evropské unie, naopak není zřejmé, že by rozhodným měl být směnný kurz, který platil v roce 2005.

Žalobce v podané žalobě namítl, že právo žalobce na náhradu dodatečných nákladů a nižších příjmů souvisejících s přijetím kvalifikovaných dlouhodobých závazků hospodaření (kompenzační platby) vyplývá z Nařízení Rady ES č. 1698/2005, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova. Tento právní předpis se stal přímo a v plném rozsahu závazným pro Českou republiku, má přímý účinek na vztahy mezi žalobcem a Českou republikou a bezprostředně zakládá práva žalobce. Podle názoru žalobce pak rozsah nároku žalobce vyplývá nepochybně pouze přímo z ustanovení Nařízení a Česká republika není podle názoru žalobce oprávněna dopustit se zásahu do obsahu tohoto Nařízení a jakkoli měnit rozsah nároku žalobce vyplývající z tohoto právního předpisu.

Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z ustanovení článku 37 odst.1 uvedeného Nařízení sice vyplývá, že platby jsou poskytovány na krytí dodatečných nákladů a ušlých příjmů, současně je však stanoveno, že podpora je omezena maximální částkou, jež je stanovena v příloze. To znamená, že z Nařízení sice vyplývá, k čemu je platba určena (krytí dodatečných nákladů a ušlých příjmů), současně však tím, že stanoví maximální částku, předpokládá, že poskytnutá platba může dosáhnout jen určitého maxima bez ohledu na to, zda v konkrétním případě příjemci platby tato platba skutečné náklady a ušlé příjmy pokrývá či nikoli. Rozhodně nelze učinit závěr o tom, že platba z fondu musí vždy pokrýt skutečné náklady a ušlý zisk konkrétního příjemce v plném rozsahu. Pokud by tomu tak bylo, pak by nemohla být stanovena maximální výše platby, neboť by nebylo možno vyloučit, že skutečné náklady a ušlý zisk budou vyšší, než toto maximum. Měly-li být pokryty skutečné náklady či

ušlý zisk, bylo by na místě stanovit platbu v těchto skutečných údajích za podmínky, že by skutečná výše byla konkrétním příjemcem platby v určité výši doložena a prokázána. Tak tomu však není. Výše platby, která žalobci byla poskytnuta je v rozmezí mezi minimální částkou (25 eur/1ha) a částkou maximální (250 eur/1ha).

K obecnému tvrzení žalobce o přímé závaznosti Nařízení č. 1698/2005 a zákazu zásahu do norem Evropské unie (bod č. II/1 žaloby) považuje soud za vhodné uvést, že nikdo nezpochybňuje přímé účinky Nařízení Rady, jsou-li splněny všechny stanovené podmínky. Obdobně to platí o zákazu zásahu do norem Evropské unie. Pokud však žalobce z těchto obecných tvrzení dovozuje, že mělo být postupováno přímo podle Nařízení č. 1698/2005, popřípadě podle tohoto nařízení v kombinaci s Programem rozvoje venkova, je nutno konstatovat, že tyto závěry soud nemůže akceptovat. S odkazem na to, co bylo uvedeno výše, je nutno zopakovat, že Nařízení č. 1698/2005 neobsahuje směnný kurs, takže pokud by mělo být postupováno jen podle tohoto Nařízení, nebylo by možno přepočít provést. K možnosti postupovat podle Programu rozvoje venkova lze v celém rozsahu odkázat na to, co bylo k charakteru tohoto dokumentu uvedeno výše (bod č. II/2 žaloby).

Bod č. II/3 žaloby obsahuje konstataci o přepočtu podle směnného kurzu, uveřejněného v Úředním věstníku Evropské unie, neobsahuje však konkrétní námitky, proto se soud k tomuto tvrzení nevyjadřuje. Obdobně to platí ve vztahu k bodu č. II/4 žaloby, kde žalobce poukazuje na Nařízení Rady č. 2799/1998 a konstatuje, jaká hlediska mají být vzata v úvahu při výpočtu a výplatě plateb, Jde o obecná hlediska, která se následně projeví ve výši plateb a která mají zajistit, aby nedošlo ke zvýhodnění České republiky s tím, že při využití eur nebude poskytnuta výhoda ve srovnání s použitím národní měny. Z bodu 3 preambule Nařízení č. 2799/1998 přitom vyplývá, že i toto nařízení předpokládá pohyblivý směnný kurz, když výslovně uvádí, že se směnný kurz k národní měně může změnit, proto by měl být použit směnný kurz platný v den, kdy nastala rozhodná skutečnost.

Pokud z odkazu na Nařízení č. 2799/1998 žalobce dovozuje vytvoření nerovnováhy v náhradách a rozpor s uvedeným nařízením a Nařízením č. 1698/2005 (bod č. II/5 žaloby), je nutno uvést, že ani jedno ze zde uvedených nařízení neupravuje směnný kurs z eura na českou měnu. Uvedená nařízení obecně upravují kritéria pro poskytování plateb, popřípadě stanoví sazby, závazně však nestanoví, že musí být vždy a za všech okolností pokryty faktické a konkrétní náklady příjemce plateb. Jak již bylo výše uvedeno, takový závěr rozhodně z právní úpravy nevyplývá, jinak by musel příjemce plateb faktické náklady (ušlý zisk) prokázat a doložit, pak by bylo možno hovořit o úplném způsobu kompenzací. Jsou-li platby stanoveny paušálně, tak samozřejmě nelze vyloučit, že nepokryjí faktické náklady některého z příjemců plateb. Taková situace by ostatně mohla nastat i tehdy, jestliže by byl použit žalobcem tvrzený pevný kurz. Z uvedených důvodů nelze souhlasit se žalobcem, že nařízení vlády č. 75/2007 Sb. je v rozporu s Nařízením č. 2799/1998 a č. 1698/2005.

K námitkám pod bodem II bod 5 žaloby je nutno - s přihlédnutím k tomu, co bylo uvedeno k Nařízením č. 1698 a Nařízením č. 2799 - uvést, že není z žaloby zřejmé, v čem žalobce spatřuje přímé porušení práva na náhradu dodatečných nákladů a ušlých příjmů, když z žádného ustanovení uvedených Nařízení (žalobce ostatně žádná konkrétní ustanovení ani neuvádí) nevyplývá, že žalobce má právo na náhradu skutečně vynaložených dodatečných nákladů a skutečných ušlých příjmů. Žalobce v této části žaloby dále uvedl, že Program rozvoje venkova vstoupil v platnost po datu účinnosti Nařízení č. 1913 s tím, že Česká republika vědomě zvolila kalkulace v českých korunách a Komise tento postup svým schválením Programu akceptovala a schválila. K tomuto obecnému konstatování pak žalobce

namítl, že následné přijetí podzákonné prováděcí normy, konkrétně § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 75/2007 Sb., v kombinaci s článkem 7 Nařízení č. 1913, popřelo právní a ekonomické jistoty zemědělců. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými. Jednak je nutno zopakovat, že Program rozvoje venkova není obecně závazným právním předpisem, ze kterého by vyplývala práva a povinnosti žadatelů o poskytnutí platby, zejména pak je nutno zdůraznit, že tento Program neobsahuje závazný kurz přepočtu české měny na eura. Ostatně ani Nařízení č. 1913 pevný směnný kurs neupravuje ani nepředpokládá, když naopak z čl. 7 uvedeného Nařízení vyplývá, že předpokládá pohyblivý směnný kurz, když je uvedeno, že rozhodnou skutečností pro směnný kurz je den 1. ledna roku, v němž bylo přijato rozhodnutí o poskytnutí podpory. Ani uvedené Nařízení tedy nepředpokládá, že by byl stanoven jediný počáteční pevný směnný kurz. Nelze tedy souhlasit s tím, že přijetí nařízení vlády č. 75/2007 Sb. v kombinaci s čl. 7 Nařízení č. 1913 popřelo právní a zejména ekonomické jistoty zemědělců, když s předcházejících právních předpisů, ale ani z Programu rozvoje venkova, který právním předpisem není, žádná konkrétní práva na konkrétní přepočet nevyplývají.

Pod bodem č. II/6 žaloby žalobce poukázal na tabulku o výši neuhrazených nároků s tím, že k jejich vzniku dochází v důsledku použití přepočítacích kurzů. K této části žaloby lze odkázat na to, co bylo uvedeno výše ve vztahu k úplné kompenzaci faktických nákladů či ušlého zisku. Totéž platí ve vztahu k tvrzení, jež žalobce uvedl pod bodem č. II/7 žaloby.

K souhrnu námitek, uvedených pod bodem č. III žaloby, lze rovněž odkázat na to, co již bylo výše uvedeno s tím, že je nutné zdůraznit, že směnný kurs je uveden v Nařízení č. 1913/2006, nikoli v jiných nařízeních, na která žalobce odkazuje. Směnný kurs je pak upraven v nařízení vlády č. 75/2007 Sb. Toto nařízení vlády je zcela v souladu s Nařízením č. 1913/2006. Směnný kurs není stanoven ani v Programu rozvoje venkova, rozhodně nejde o „počáteční“ kurs, který by měl být kursem neměnným, jak dovozuje žalobce.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

K tomu, co bylo výše uvedeno, považuje soud za vhodné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.7.2015 č.j. 1 Afs 45/2015-56 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém Nejvyšší správní soud rozhodoval o kasační stížnosti v obdobné věci, v níž základní žalobní námitky žalobce, vztahující se k výši směnného kurzu s odkazem na komunitární předpisy, byly obdobné, jako jsou uplatněny v žalobě v této věci. Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku městského soudu v uvedené obdobné věci, kterým byla žaloba zamítnuta, zamítl jako nedůvodnou. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že česká právní úprava (byť šlo nařízení vlády č. 79/2007 Sb., které však obsahuje obdobná ustanovení jako nařízení vlády č. 75/2007 Sb.) neodporuje evropské právní úpravě, neboť ta ponechává na členských státech jakým způsobem dodatečné náklady a ušlé příjmy stanoví. Nejvyšší správní soud konstatoval, že Česká republika vyšla z odborných odhadů průměrných hodnot nákladů vzniklých v důsledku přijetí závazku s tím, že určená výše platby může dodatečné náklady a ušlý zisk pokrýt, ale také nemusí. Může být vyšší i nižší.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení. Žalovanému náklady nevznikly. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. srpna 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu